



ဝမ်းဆောင်ရည်

ညီတု

ညီတွေကြောင့်

ထစ်ရောင်



ကျွန်ုပ်တို့ မလိုချင်တဲ့ ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံ

“မလိုချင်တဲ့ ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံ” ဆိုတဲ့ ဆောင်းပါးခေါင်းစဉ်ကို

ဖတ်လိုက်မိတာနဲ့ သို့လော သို့လော အတွေးတွေ အသေအချာကိုပဲ ပေါ်လာကြမှာ သေချာပါတယ်။ ဒီခေတ်ကြီးမှာ ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင်ဖြစ်နေတဲ့ ဒီမိုကရေစီ၊ သူပါရင် မျက်နှာပန်းလှတယ်လို့ ထင်ပြီး ကွမ်းဆောင်ကိုင်၊ ပန်းတောင်ကိုင် ဖြစ်နေတဲ့ ဒီမိုကရေစီ၊ လူ့ဘဝရဲ့ လောကနိဗ္ဗာန်ကြီးကို တည်ဆောက်ပေးမယ့် ဒီမိုကရေစီ၊ တချို့က “ဥုံဖွ” ဆိုတာနဲ့ လိုရာရလိမ့်မယ်လို့ ထင်နေတဲ့ ဒီမိုကရေစီ၊ အဲဒီလို တွေးလုံးတွေနဲ့ တွေးချင်ရာ တွေးနေကြတဲ့ လူအုပ်ထဲကို ဒီလိုဆောင်းပါးမျိုး ရောက်သွားပြီဆိုရင် မဖတ်ရသေးဘဲ ခေါင်းစဉ်ကို ကြည့်ပြီး မေတ္တာပို့ကြတော့မှာ သေချာတယ်။

ရှေ့ဆုံးက ပုဂ္ဂိုလ်များကတော့ ဒီမိုကရေစီ ဝတ်ရုံကြီးတွေကို ခြုံ၊

ဒီမိုကရေစီ မျက်နှာဖုံး စွပ်ထားကြတဲ့ လူကြီးတွေ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဒီမိုကရေစီဆိုတဲ့ အသံကို နားမှ လေသံတောင် မကြားချင်ပေမယ့် ရာခိုင်နှုန်းပြည့် ဒီမိုကရေစီ စစ်စစ်ဝါဒီများအဖြစ် ဟန်ဆောင်ထားကြတဲ့ သူတွေ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ပါးစပ်က ဒီမိုကရေစီ လက်က ဖက်ဆစ်တွေ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ သာကူး၊ ညာကူး၊ ဖားကူး၊ နွားကူး၊ ကူးလာကြတဲ့ ဒီမိုကရေစီ မျောက်လွှဲကျော်တွေ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဒီမိုကရေစီဆိုတာ လူညီရင် ဤကို ကျွဲလို့ ဖတ်ရင်ရတယ် ဆိုတဲ့ နိုင်ငံရေးသူ့ထမိန်တွေ ဖြစ်လိမ့်မယ်။

သူတို့က ဒီမိုကရေစီကို ထိလာရင် ငါတို့မခံနိုင်ဘူး။ သူ့ဟာသူ

ခံလိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ လူစားတွေ၊ သမိုင်းထဲမှာ “ဟစ်တလာ” ကို ရှာပေးခဲ့တဲ့ ဒီမိုကရေစီ၊ အီရတ်က “ဆဒမ်ဟူစိန်” ကို ရှာပေးခဲ့တဲ့ ဒီမိုကရေစီ၊ ဆီးရီးယားက “အာဆတ်” ကို နှစ်ပေါင်းများစွာ သမ္မတကြီးဖြစ်စေခဲ့တဲ့ ဒီမိုကရေစီတွေကို မျက်စေ့မှောက်

နေချင်လည်း နေလိမ့်မယ်။ သမ္မတတစ်လှည့်၊ ဝန်ကြီးချုပ်တစ်လှည့် နောက်ထပ် သမ္မတတစ်လှည့်နဲ့ ဘာမှန်းမသိတော့အောင် လူတွေ ခေါင်းမူးအောင် လုပ်ပြတဲ့ ရုရှားက “ပူတင်” ရဲ့ ဒီမိုကရေစီလည်း ရှိသေးတယ်။

ပါကစ္စတန်နဲ့ အာဖဂန်နစ္စတန်က ဒီမိုကရေစီများကလည်း ပြောက်အိုးသံတွေ၊ မီးရှူးမီးပန်းတွေနဲ့ တန်ဆာဆင်ထားဆဲပါ။ ဘုရင်တွေ၊ စော်ဘွားတွေက မျက်စိမှိတ်ပြလိုက်ရင် တိုင်းပြည်ရဲ့ ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်တွေက ပြောင်းသွားတတ်တယ်။ အာဏာ တက်သိမ်းတတ်တဲ့ စစ်ဗိုလ်ရှားတွေကလည်း ရှိနေတတ်သေးတယ်။ လူသားအခွင့်အရေးနဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို မုဒိန်းကျင့်ခံနေရတဲ့ ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံမျိုးတွေကလည်း အနီးအနား ဟိုနားဒီနားတွေမှာ တွေ့နေရတယ်။ ဒီမိုကရေစီ အစိုးရဆိုတာက အပြစ်မဲ့တဲ့ ပြည်သူတွေကို ဓာတုလက်နက်တွေ၊ တင့်ကားကြီးတွေ၊ လေယာဉ်တွေသုံးပြီး ဖိနှိပ်သတ်ဖြတ်နေတဲ့ ဒီမိုကရေစီ အစိုးရတွေကိုလည်း ကမ္ဘာမှ တင်းကြမ်း တွေ့ရလိမ့်မယ်။

ဒီမိုကရေစီ ဘိုးအေနိုင်ငံကြီးများက “စကားပြောကောင်းတဲ့ မသည်းအူ” ဒီမိုကရေစီ သမ္မတများရဲ့ မုသားတွေ၊ ပြက်လုံးတွေကလည်း နားမဆုံးအောင် ကြားခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီ စကားလုံးတွေဟာ တစ်ခါတစ်ခါ လေထဲမှာ ပျောက်သွားတာတွေ ရှိသလို တစ်ခါတစ်ခါမှာလည်း သူတို့ရဲ့ “ကတိ” တွေက လေနဲ့ထိရင် သေးငယ်သွားလေ့ ရှိတဲ့ “ပရုတ်လုံး” တွေ ဖြစ်နေတတ်တယ်။ ယုံရခက်ခက်ဆိုတဲ့ ဒီမိုကရေစီ သမ္မတများရဲ့ ကတိစကားများပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

အာဏာရှင်စစ်စစ်နိုင်ငံများက ဒီမိုကရေစီ သမ္မတများက ပိုဆိုးသေးတယ်။ “ဒေးဗစ်ကော်ပါဖီး” ရဲ့ ဆရာသမားများဖြစ်လေတော့ အကြွင်းမဲ့ ဒီမိုကရေစီ ခေါင်းဆောင် ဖြစ်လိုဖြစ်၊ စစ်အာဏာရှင်များက လူဝတ်လူစား လဲပြီးထားတဲ့ ဘုရားစူး မိုးကြိုပစ် ဒီမိုကရေစီ ခေါင်းဆောင်ကြီးများ ဖြစ်လိုဖြစ်၊ သူတို့ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ဘယ်လိုပဲ အော်နေအော်နေ ဒီမိုကရေစီရဲ့ အနှစ်သာရကလည်း ဘာမှန်းလည်း မသိ၊ ဒီမိုကရေစီစနစ်နဲ့ ဘယ်လိုချီတက်ရမယ်

ဆိုတာလည်း နားမလည်ကြဘဲ ဖြစ်နေကြတယ်။ အာဏာရှင် တစ်ဖြစ်လဲတွေမို့ အိုးနင်းခွက်နင်းနဲ့ ဒီမိုကရေစီ ချီတက်နေကြလေတော့ သူတို့တစ်တွေ ရှိနေတဲ့ တိုင်းပြည်နဲ့ ပြည်သူတွေမှာ အမှန်တကယ်ပဲ နစ်နာနေကြရတယ်။

အဲဒီ လို အတုအယောင် ဒီမိုကရေစီ၊ ရွှေရည်စိမ်း ဒီမိုကရေစီတွေ ပေါများနေတဲ့ကာလ၊ ဒီမိုကရေစီ အတုအယောင်တွေရဲ့ ဖိနှိပ်စော်ကားမှုကို ပြည်သူလူထု အများစုကြီးက ခါးစည်းပြီး ခံနေရတဲ့ကာလ၊ ဒီကာလမျိုးမှာ ဒီမိုကရေစီဆိုတာနဲ့ ကြောက်လာပါတယ်။ သီရိလင်္ကာနိုင်ငံက ဒီမိုကရေစီ အစိုးရက “တမီးလ်” လူမျိုးတွေကို နည်းပေါင်းစုံနဲ့ ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်ခဲ့တာ၊ “တမီးလ်ကျားသူပုန်” တွေကို အမြစ်ပြတ် ချေမှုန်းခဲ့တာတွေကို တွေ့ရတော့ ဒီမိုကရေစီ အစိုးရဆိုတာ အဲဒီ လိုလားလို့ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့် တွေးမိတယ်။ တမီးလ်ဒုက္ခသည်တွေရဲ့ ငိုကြွေးသံတွေဟာ ဒီနေ့အထိ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ကြားနေရဆဲပါ။

ဒီမိုကရေစီဘိုးအနိုင်ငံကြီးက IRA သူပုန်တွေရဲ့ လက်နက်ကိုင် တွန်းလှန်မှု၊ မပြီးဆုံးနိုင်တဲ့ ပြည်တွင်းစစ်ဟာ ဒီမိုကရေစီအပေါ် ယုံမှားသံသယ ဖြစ်စရာတွေက ယုံမှား သံသယကင်းစွာ ယုံကြည်လက်ခံလိုတဲ့ ဒီမိုကရေစီဟာ ဘာကြောင့် ငွားငွားစွင့်စွင့် ဖူးပွင့်မလာသလဲ။ တချို့ တချို့နိုင်ငံတွေက ဒီမိုကရေစီပန်းတွေဟာ ဘိန်းပန်းတွေလို ကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့ပန်းတွေလား၊ လူတွေကို မှောက်မှားအောင်၊ ရူးသွပ်အောင် လုပ်တတ်တဲ့ အဆိပ်ပန်းတွေလား စဉ်းစားဝေဖန်ဖို့ လိုလိမ့်မယ်။

တကယ်က ဒီမိုကရေစီပန်းဆိုတာ “မဇ္ဈသက” နတ်ပန်းလို နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းတဲ့ ပန်းမျိုး ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီ ပန်းပွင့် ဖူးလာဖို့အတွက် ရိုးသားတဲ့သူတွေက ပြုစုပျိုးထောင် မြေတောင်မြှောက်ပေးရလိမ့်မယ်။ နည်းလမ်းမှန်ကန်စွာ ရေလောင်းပေါင်းသင် ပေးနိုင်ပါမှ အဆင်ပြေမှာပါ။ ကိုယ်ကျိုးအတ္တကို ရှေ့တန်းတင်တတ်တဲ့၊ အများစုကြီးရဲ့ အကျိုးစီးပွားကို လျစ်လျူရှုတတ်တဲ့ လူမျိုးတွေက ပါးစပ်က အမြှုပ်ထွက်အောင် “ဒီမိုကရေစီ”

“ဒီမိုကရေစီ” အော်နေပေမယ့် အဲဒီ ပန်းကတော့ ဖူးပွင့်ဖို့ခက်ခဲလိမ့်မယ်။

ဒီလိုပြောတော့ အဲဒီ ပန်းက ကမ္ဘာမှာ ကွယ်ပျောက်သွားပြီလား၊
ပွင့်ရောပွင့်နိုင်ကြပါဦးမလားလို့ မမေးကြပါနဲ့။ ဒီမိုကရေစီ ပန်းပွင့်ဟာ
ရေမြေရာသီဥတုလည်း မှန်၊ ဥယျာဉ်မှူးကလည်း အရည်အချင်းရှိတဲ့
ဥယျာဉ်မှူးမျိုးများကြောင့် အသေအချာ ပွင့်လန်းတတ်ပါတယ်။
ကမ္ဘာနိုင်ငံအချို့မှာလည်း လက်ညှိုးထိုးပြစရာ သက်သေတွေ ရှိပါတယ်။

ဒါပေမယ့် စောစောက ပြောသလို ဒီမိုကရေစီ အရေခြုံ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊
ဒီမိုကရေစီ အရေခြုံ နိုင်ငံတွေကိုတော့ မတွေ့မဆုံချင်ဘူး။ သွေးပျက်လောက်အောင်
ကြောက်ပါတယ်။ တကယ်ပါ အဲဒီ လို ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံမျိုးကို တကယ်
မလိုချင်ပါဘူး။

သူတို့ သွေးစုပ်ခဲ့ကြတယ်။

အစိုးရနဲ့ တည့်အောင်ပေါင်းပြီး အခွင့်ထူး ခံစားခွင့်ရကြတဲ့ လူတန်းစားတွေက ခေတ်အဆက်ဆက်မှာ ရှိတတ်တယ်။ အစိုးရဆိုတာကလည်း (အစိုးရအဖွဲ့ဝင် ဘာလူကြီး ညာလူကြီးတွေကလည်း ပုလင်းတူ ဘူးဆိုတွေ ဖြစ်နေတတ်တယ်) သူတို့နဲ့ မကင်းရာ မကင်းကြောင်းမို့ အကျိုးအမြတ်ရှိတဲ့ ကိစ္စတွေဆိုရင် သူတို့နဲ့ပဲ လက်သိပ်ထိုး ဆောင်ရွက်လေ့ ရှိတယ်။ “ဝါးစေ” ဝေစားဖို့အတွက် တရားဝင်သလိုလိုနဲ့ တရားမဝင်တဲ့ အောက်လမ်းနည်းတွေသုံးပြီး နိုင်ငံတော်ပိုင်ပစ္စည်းတွေ ဘိုးဘွားပိုင်ပစ္စည်းတွေလို သဘောထားတတ်ကြတယ်။

အင်္ဂလိပ်လက်ထက်တုန်းကဆိုရင် အလွန်ဆိုးတယ်။ နိုင်ငံတစ်ခုလုံးကို သူတို့က သိမ်းထားလေတော့ နေရာတိုင်းမှာ သူတို့ခြေ၊ သူတို့လက်ပဲ ဖြစ်နေတယ်။ တရားမျှတတာ မမျှတတာထက် သူတို့အတွက် အကျိုးရှိမယ့် ကိစ္စဆိုရင် လုပ်ဖို့ ဝန်မလေးကြဘူး။ နိုင်ငံရဲ့ ၆၀ ရာခိုင်နှုန်းကျော်ကို ဖုံးလွှမ်းထားတဲ့ မြန်မာ့သစ်တောတွေကို မျက်စိကျ၊ အဲဒီ ထဲက ကျွန်းသစ်အပါအဝင် အဖိုးတန်သစ်တွေကို မျက်စိကျ၊ အဲဒီ ကနေ အကျိုးမြတ်တွေ အများကြီးရအောင် အင်္ဂလိပ်အစိုးရရဲ့ “ဘုံဘေဘားမား”၊ “စတီးဘရားသား” စတဲ့ သစ်ကုမ္ပဏီများဟာ မတန်တဆတွေ ထုတ်လုပ်ရောင်းချပြီး ချမ်းသာကြွယ်ဝခဲ့ကြတယ်။ တခြားသစ်မပါ ကျွန်းသစ်တစ်မျိုးတည်းကိုတောင် တစ်နှစ်တစ်နှစ် တန်ချိန် ငါးသိန်းကျော် ရောင်းချခဲ့ကြသတဲ့။ စဉ်းစားသာ ကြည့်လေတော့။

ဒီအတိုင်းပဲ မြန်မာပြည်မှာ ထွက်နေတဲ့ ရေနံကို အကြောင်းပြုပြီး “ဘီအိုစီ” (Burma Oil Company) ဟာ မြန်မာ့မြေပေါ်မှာ ပေါ်ပေါက်တယ်။ စီးပွားဖြစ် ရေနံထုတ်လုပ်ခဲ့ကြတယ်။ တကယ့် ပိုင်ရှင်အစစ်တွေ ဖြစ်တဲ့ မြန်မာ

တွင်းရိုး တွင်းစားတွေထက် သူတို့က ပိုမိုလုပ်ကိုင်ခွင့်တွေ ရခဲ့ကြတယ်။ ရေနံမြေ ပါမစ် ရာခိုင်နှုန်းအတော်များများဟာ အင်္ဂလိပ် အစိုးရနဲ့ အမြီးချင်းချိတ်ထားတဲ့ ဘီအိုစီ (BOC) ကုမ္ပဏီကပဲ ရခဲ့တာကိုလည်း တွေ့ရလိမ့်မယ်။ အဲဒီ အချိန်တုန်းက ချောက်၊ ရေနံချောင်း စတဲ့ ရေနံမြေက ထွက်သရွေ့ ရေနံစိမ်းတွေကို သန်လျင်ရေနံချက်စက်ရုံကို ပို့ပြီး (ပိုက်လိုင်းအရှည်က မိုင် ၃၅၀ ကျော်တယ်) စနစ်တကျ သွေးစုပ်ခွင့် ရခဲ့ကြတယ်။

တိုင်းပြည်ရဲ့အာဏာကို နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်က ထိန်းချုပ်ထားတဲ့ကာလ ဖြစ်တာကြောင့် အဲဒီ အစိုးရနဲ့ ပတ်သက်ယှက်နွယ်နေတဲ့ သူတွေက တိုင်းပြည်ရဲ့ သယံဇာတ မှန်သမျှကို လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ခွင့်၊ သွေးစုပ်ခြယ်လှယ်ခွင့် ရခဲ့ကြတာ အသေအချာပါပဲ။ ဘယ်နေရာက ဘယ်စီးပွားရေး လုပ်ငန်းပဲ ဖြစ်ဖြစ် အစိုးရနဲ့ အမြီးချင်းချိတ်ထားကြတဲ့ သူများကပဲ အကျိုးအမြတ် ရနိုင်စရာရှိတဲ့ လုပ်ငန်းမှန်သမျှမှာ ခေါင်းဆောင်ခွင့် ရရှိနေကြတယ်။ ဝင်ငွေကောင်းတဲ့ လုပ်ငန်းဖြစ်တဲ့ သစ်တောနဲ့ ရေနံကိုသာမက သတ္တုလုပ်ငန်းများမှလည်း အာဏာလက်ဝယ်ရှိသူနဲ့ နီးစပ်တဲ့သူများကပဲ လုပ်ပိုင်ခွင့်တွေ၊ လိုင်စင်တွေကို ရယူထားကြပြန်တယ်။

သူတို့ဟာ ပုဂ္ဂလိက ကုမ္ပဏီများအနေနဲ့ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကော်ပိုရေးရှင်းတွေ ဘာတွေ နာမည်ခံပြီးတော့ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ရသရွေ့ကို လက်တစ်ဆုံး နှိုက်ယူကြတယ်။ ဓနရှင်ပေါက်စတွေ၊ လက်ဝေခံ ဓနရှင်တွေဟာ အာဏာလက်ဝယ်ရှိတဲ့ ဗျူရိုကရက်တွေကို အကြောင်းပြုပြီး နေ့ချင်းညချင်း ချမ်းသာကြွယ်ဝလို့ သွားကြတယ်။ သတ္တုလုပ်ငန်းတွေကို ကယားပြည်နယ်မှာ၊ ရှမ်းပြည်နယ်မှာ၊ တနင်္သာရီတိုင်းမှာ ထူထောင်ပြီး လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြတယ်။ မော်ချီမိုင်း၊ နမ္မတူးဘော်တွင်း၊ ဟိန္ဒူသတ္တုတွင်းတွေကို ဒီနေ့အထိ သွေးစုပ်ခံဒေသတွေအဖြစ် တွေ့ရလိမ့်မယ်။

အစိုးရနဲ့ အရင်းရှင် ပေါက်စတွေရော၊ ဓနရှင် အရွယ်မရောက်တရောက်တွေပါ ဒီမြေ၊ ဒီရေ၊ ဒီကမ္ဘာဟာ စီးပွားရှာလို့

အလွန်ကောင်းတဲ့ နေရာကြီး ဖြစ်လို့နေတယ်။ အဲဒီ လူတွေ တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ အဆင်ပြေလာကြပေမယ့် ဆင်းရဲသား ကျောမွဲတွေကတော့ ပိုမိုကျပ်တည်း ဆင်းရဲလာကြတယ်။ မြန်မာနိုင်ငံသား ဖြစ်ရတာ ဟာ ကျွန်ဖြစ်ရတာ နဲ့ မခြားတဲ့ဘဝမျိုးကို ရောက်လာရတာ လည်း အမှန်ပဲ။ အဆိုးဆုံးကတော့ လယ်ယာကဏ္ဍ သို့မဟုတ် လယ်ယာမြေကဏ္ဍပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ အစိုးရက တိုင်းပြည်တစ်ခုလုံးကို သိမ်းယူခဲ့တာဖြစ်တဲ့အတွက် အာဏာရှင်ဖြစ်တဲ့အတွက် အဲဒီ တိုင်းပြည်ထဲက မြေမှန်သမျှဟာ သူတို့မြေလို့ သဘောထားဟန် တူပါတယ်။ ဒါကြောင့် ထင်သလို သိမ်းယူ ထင်သလို စီမံခန့်ခွဲခဲ့ကြတယ်။

တိုင်းပြည် တိုးတက်ရေး၊ လယ်ယာကဏ္ဍ ခေတ်မီရေးဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်နဲ့ မြန်မာနိုင်ငံထဲကို နိုင်ငံခြားသားတွေကို သွင်းခဲ့တယ်။ (အိန္ဒိယက ချစ်တီးကုမ္ပဏီတွေကို မြန်မာပြည်ထဲ သွင်းပြီး အစိုးရက ငွေချေးပေးခဲ့တယ်။ ၃ ရာခိုင်နှုန်း အတိုးနဲ့ပါ။ ဒါပေမယ့် ချစ်တီးများက မြန်မာလယ်သမားတွေကို ၁၀ ရာခိုင်နှုန်း အတိုးနဲ့ ပြန်ပြီး ငွေချေးပြန်တယ်) “စတီးဘရားသား” ဆိုတဲ့ အင်္ဂလိပ်ကုမ္ပဏီကြီးက မြန်မာလယ်သမားတွေရဲ့ ဆန်စပါးကို ဈေးနှိမ်ဝယ်ယူပြီး အမြတ်ထုတ်ပြန်တယ်။ ချစ်တီးများကတော့ သူတို့ရဲ့ လက်ဝေခံပဲ ဆိုပါတော့။ ဒါပေမယ့် မြေနဲ့ လုပ်ကိုင်စားသောက်ရတဲ့ မြန်မာလယ်သမားများမှာတော့ ကိုယ့်မြေကို မဆိုင်တဲ့လူတွေက ချုပ်ကိုင်ထားတော့ လူဖြစ်ရှုံးတော့တာပါ။

မြေတွေကို ဘယ်သူသိမ်းခဲ့သလဲ၊ သူတို့သိမ်းခဲ့တာပေါ့။ အစိုးရ ဒါမှမဟုတ် အစိုးရက မျက်နှာသာ ပေးခဲ့ရတဲ့ လူတွေက သိမ်းခဲ့တာပေါ့။ အစိုးရနဲ့ ပုလင်းတူ ဘူးဆို့သမားတွေက သိမ်းခဲ့တာပေါ့။ အကြောင်းပြချက် အမျိုးမျိုးနဲ့ ရသမျှမြေကို သူတို့ပဲ သိမ်းယူပြီး စီးပွားရှာခဲ့ကြတယ်။ အရင်က မြန်မာပြည်မှာ စိုက်ပျိုးဧကက နည်းနည်းလေးရယ်။ နောက်တော့ အာရှရဲ့ ဆန်စပါးကျီအဖြစ် အင်္ဂလိပ်အစိုးရက ဖန်တီးခဲ့ပါတယ်။ ကျွဲလိုနွားလို ကျုံးရုန်းပြီး

အလုပ်လုပ်ခဲ့ရသူတွေ၊ လယ်သမားတွေမှာ အကျိုးအမြတ် မရှိပေမယ့် အင်္ဂလိပ်အစိုးရရဲ့ “စတီးဘရားသား” လို့ ဆန်စပါးကုမ္ပဏီများက အကျိုးရှိခဲ့ကြတယ်။

ဒါကြောင့် မြေနဲ့ပတ်သက်ရင် အစိုးရဆိုတဲ့ အင်္ဂလိပ်နဲ့ အပေါင်းပါတွေကြောင့် မြန်မာလူဆင်းရဲ လယ်သမားတွေမှာ ရွှေကို ယူသည်။ ငွေကိုယူသည်။ ပြီးတော့ လူကိုပါ ယူသည်ဆိုသလို ဆင်းရဲတွင်းနက်ပြီး ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရတာ ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ အင်္ဂလိပ်အစိုးရရဲ့ ပြည်သူလူထုအပေါ် ဖိနှိပ်သွေးစုပ်ခဲ့ပုံတွေ၊ သူနဲ့ နီးစပ်ရာ အဝန်းအဝိုင်းကနေ ဆင်းရဲသားတွေအပေါ် မတရား လုပ်ခဲ့တာတွေကတော့ အများကြီးပါပဲ။

ကမ္ဘာပေါ်မှာ အရင်က ကျွန်တော်တို့ မြန်မာတွေ ကြုံဖူးတဲ့ ပြည်ရဲ့သယံဇာတတွေ၊ မြေယာတွေ၊ သစ်တောတွေကို အသုံးချ အမြတ်ထုတ်တဲ့ အစိုးရမျိုးတွေ အများရှိတယ်။ အဲဒီ လို မမှန်မကန်တဲ့ အစိုးရလိုမျိုးမှာ မသန့်ရှင်း မကြံ့ခိုင်တဲ့ အစိုးရအဖွဲ့ဝင်တွေလည်း ရှိနေတတ်တယ်။ နောက်ပြီး အဲဒီ အစိုးရနဲ့ တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်း ဆက်စပ်ယှက်နွှယ်နေတဲ့ လူပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ ကုမ္ပဏီအဖွဲ့အစည်းတွေလည်း ရှိနေတတ်တယ်။ သူတို့တစ်တွေဟာ ပြည်သူလူထုကြီးကို ငွေဝယ်ကျွန်တွေလို သဘောထား၊ ရတဲ့အခွင့်အရေးကို အသုံးချပြီး ကိုယ်ကျိုးရှာ အမြတ်ထုတ်လို့ နေကြရဲ့။ အင်မတန် ရွံစရာကောင်းတယ်။

ဘယ်လို အစိုးရမျိုးလဲ ဆိုတာ အဲဒီ အစိုးရရဲ့ စကားတွေကို နားထောင်ကြည့်ကြတယ်။ သူတို့ လုပ်ရပ်တွေကို စောင့်ကြည့်တာက ပိုပြီး ကောင်းလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ အရင်က အင်္ဂလိပ်အစိုးရရဲ့ ပုံရိပ်တွေကို လေ့လာကြည့်တဲ့အခါ တွေ့ရတဲ့ အခြင်းအရာတွေဟာ နှစ်သက်စရာ မကောင်းဘူး။ အစိုးရကလည်း သွေးစုပ်၊ အစိုးရအဖွဲ့ဝင် ဟိုလူကြီး ဒီလူကြီးတွေကလည်း သွေးစုပ် အဲဒီ လူကြီးတွေနဲ့ ပေါင်းစပ်ယှက်နွှယ်နေတဲ့ ကုမ္ပဏီ အဖွဲ့အစည်းတွေကလည်း သွေးစုပ်နဲ့ သွေးစုပ်ပြိုင်ပွဲကြီး ကျင်းပနေသလိုပဲ။

လူထုကြီးကတော့ အဲဒီ လိုအဖြစ်မျိုးတွေ ထပ်ပြီး

မတွေ့မကြုံရပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းနေမှာ သေချာပါတယ်။ ဒါပေမယ့်

သမိုင်းဖြစ်ရပ်တွေဟာ တစ်ကျော့ကနေ နှစ်ကျော့၊ နှစ်ကျော့ကနေ သုံးကျော့အထိ

အကြိမ်ကြိမ် ပြန်ဖြစ်တတ်တယ်လို့ ကြားဖူးတယ်။ စိုးရိမ်စရာပဲ။

အက်သစ်နဲ့ တက်ကနစ်

Ethic “အက်သစ်” ကို ကိုယ့်ကျင့်သိက္ခာလို့ နားလည်ကြတယ်။

လက်တင်ဘာသာစကား Ethica က ဆင်းသက်လာတာလို့ ဆိုကြပါတယ်။

စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ တွေးမြင်မှုနဲ့ ကျင့်ကြံနေထိုင်တာလို့ နားလည်ယူရင် ရပါလိမ့်မယ်။

တစ်ဖက်သားကို ထိခိုက်နစ်နာမှု မရှိအောင်၊ မထိခိုက်ရလေအောင်၊

လူတစ်ယောက်ရဲ့ တန်ဖိုးကို လေးစားတာ အားလုံးဟာ အက်သစ်ဖြစ်တာပါပဲ။

လူ့အဖွဲ့အစည်းရဲ့ ဓလေ့ထုံးစံတွေ လေးစားလိုက်နာမှု စံလည်း ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

Ethic “အက်သစ်” မှာ နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေးအပြင် လူမှုရေးနဲ့

တခြားနယ်ပယ်များမှာလည်း ထားရှိလက်ခံထားတဲ့ တရားအဖြစ်လည်း

ရှိမြင်နိုင်ပါတယ်။ Ethic “အက်သစ်” ဟာ Morality စာရိတ္တနဲ့ သက်ဆိုင်ပြီး လူတွေရဲ့

ကောင်းတဲ့အမူအကျင့်၊ မကောင်းတဲ့ အမူအကျင့်တွေကို ခွဲခြားသတ်မှတ်ရာမှ Ethic

“အက်သစ်” နဲ့ တိုင်းတာကြရပါတယ်။

ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ ခံယူမှု အခြေအနေကို လေ့လာတာဟာ Meta Ethics

ဖြစ်ပြီး အဲဒီ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာရဲ့ တန်ဖိုးတွေကို လေ့လာတာကိုတော့ Normative

Ethic လို့ ခေါ်ကြတယ်။ Applied Ethics ကတော့ လုပ်ငန်းခွင် အသီးသီး

လုပ်ငန်းနယ်ပယ် အသီးသီးမှာ ဘယ်လိုအသုံးပြုနေကြသလဲ ဆိုတာကို

လေ့လာတာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီတော့ ဒီနေ့ စာနယ်ဇင်းလောကမှာ စာပေသမားများ၊

သတင်းစာဆရာများဟာ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ Ethic “အက်သစ်” ရှိကြရဲ့လားလို့

မေးခွန်းထုတ်ရတော့မယ်။ အားလုံးကို မဆိုလိုပေမယ့် အတော်များများကတော့

ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာခံယူမှာ ကင်းမဲ့နေတာကို တွေ့ရလိမ့်မယ်။

ကိုယ်နဲ့ အမြင်၊ အယူအဆ၊ သဘောထား၊ ခံယူချက်နဲ့

တိုက်ဆိုင်ညီညွတ်မှုရှိတဲ့ လူပုဂ္ဂိုလ်တွေအပေါ်မှာထားတဲ့ စာနယ်ဇင်း Ethic “အက်သစ်” က တစ်မျိုး၊ အသွေးတူ အမွေးတူ အကြံတူတွေ အပေါ်မှာထားတဲ့ Ethic “အက်သစ်” က တစ်မျိုးဆိုပြီး နှစ်မျိုး ကွဲပြားနေတာကို တွေ့ရလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ စာနယ်ဇင်းအက်သစ်ဆိုတဲ့ ကျင့်ဝတ်သိက္ခာဟာ ကြက်မွေးတစ်ချောင်းကို ကိုင်ထားတာမျိုးနဲ့ တူနေတတ်တယ်။ သဘောတူမျှကြတဲ့ လူတွေကိုတော့ ကြက်မွေးရဲ့ အဖျားပိုင်းနဲ့ ရွရွညင်သာ ပွတ်တိုက်ပေးတတ်ပြီး အမြင်မတူတဲ့ သူတွေကိုတော့ ကြက်မွေးရဲ့ အရင်းပိုင်းနဲ့ တဖုန်းဖုန်း ရိုက်နေသလိုမျိုး ဖြစ်နေတယ်။

လူ့အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုမှ နေထိုင်ကြတဲ့ လူတွေဆိုတာက စက်ရုံတစ်ရုံက ထုတ်လုပ်လိုက်တဲ့ စက်ရုပ်တွေ မဟုတ်ဘူး။ ပုံစံတူ ထွက်မလာနိုင်ဘူး။ အရွယ်အစား အမျိုးမျိုး၊ တွေးခေါ်ကျင့်ကြံနေထိုင်မှု အမျိုးမျိုး ရှိကြလိမ့်မယ်။ ဒါမှ သဘာဝကျမှာကိုး။ အဲဒီ လူတွေထဲမှာ ကောင်းတဲ့လူ၊ ဆိုးတဲ့လူ၊ တော်တဲ့လူ၊ ညံ့တဲ့လူတွေရှိကြမှာ အမှန်ပဲ။ မညီမညွတ် ဖြစ်နေကြတာ သေချာတယ်။ ဒီတော့ ကိုယ့်နဲ့မတူ ကိုယ့်ရန်သူလို့ သဘောထားတဲ့ လူတွေလည်း ရှိကြမှာပဲ။ အဲဒီ လူတွေထဲက တချို့ဟာ စာနယ်ဇင်းသမား ဖြစ်နေတယ်ဆိုရင်တော့ စာနယ်ဇင်းသမားရဲ့ ကျင့်ဝတ်သိက္ခာနဲ့ ကင်းဝေးနေသူတွေလည်း ပါလာမှာ အမှန်ပါပဲ။ ဒီတော့ စာမျက်နှာတွေပေါ်မှာ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ မရှိဘဲ ဆော်ကြ၊ ကလော်ကြတဲ့ အကျိုးအကြောင်းတွေကို မည်းမည်းလှုပ်နေအောင် တွေ့ကြရတာ ဟာ သဘာဝကျစွာ ပေါ်ထွက်လို့ နေပါတော့တယ်။

လူတွေမို့ မတူတဲ့ အယူအဆတွေ၊ အမြင်တွေပေါ်မှာ ရပ်ခံပြောဆို ရေးသားကြတာ ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါးစိမ်းသည် ရန်တွေ့သလို၊ အရက်မူးနေတဲ့ ဆိုက်ကားသမား ရန်ဖြစ်သလို အပြုအမူ အပြောအဆို အရေးအသားတွေကတော့ သိက္ခာမဲ့လွန်းတယ်လို့ ထင်တယ်။ ကိုယ် ပစ်လိုက်တဲ့

မြားဟာ မှန်စေချင်တဲ့ ပစ်မှတ်ကို တည့်တည့်မတ်မတ် ထိမှန်ပါ့မလား စဉ်းစားဖို့ လိုလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ လိမ္မာပါးနပ်စွာ ရေးသားကြဖို့ လိုလိမ့်မယ်။
Technique “တက်ကနစ်” သုံးကြရလိမ့်မယ်။

ကိစ္စတစ်ခုကို ထည့်ပြောလိုက်တိုင်း ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး။
မှန်တာပြောပေမယ့် နာလိုခံခက်ကြတာက လူသဘာဝပဲ မဟုတ်လား။
အပြောမတတ် ဆဲသလို ဆိုသလို ဖြစ်သွားတတ်ပါတယ်။ သွယ်ဝိုက်မနေပါဘူဗျာ။
ဒီလိုလူမျိုးတွေက လူမိုက်တွေမို့ ကိုယ်ကလည်း လူမိုက်ဆန်ဆန်ပဲ
ဆဲပြီးပြောတာပါဆိုရင်တော့ ဘာမှစောဒက တက်စရာ လိုမယ်မထင်ပါဘူး။
ဒါပေမယ့် ဘယ်အလုပ်လုပ်လုပ် ပညာသားပါပါ ပြောဆိုလုပ်ကိုင်
ဆောင်ရွက်တာမျိုးက ပိုမိုအောင်မြင်တတ်ပါသည်။

လူတစ်ယောက်ကို လိမ်ရင် အလိမ်ခံရတဲ့သူက လိမ်သွားတဲ့လူကို
ကျေးဇူးတင်နေတာမျိုးဟာ လိမ်သူရဲ့ Technique “တက်ကနစ်” ကြွယ်ဝမှုကို
ဖော်ပြနေတာ ဖြစ်တယ်လို့ နားလည်နိုင်ပါတယ်။ ဒီအတိုင်း ပြောင်ဆဲ၊
ပြောင်ရေးနေတာမျိုးထက် ပညာသာပါပါ “တက်ကနစ်” သုံးပြီး ရေးသားနိုင်ကြရင်
ကိုယ့်ရဲ့တိုက်ကွက်ဟာ ပိုမိုထိရောက်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ စဉ်းစားကြည့်ဖို့ပါ။

စာနယ်ဇင်းပညာဆိုတာ အလွန်ပညာသားပါတယ်။ မှားနေတဲ့ လူကို
မှန်သွားအောင် လမ်းပြနိုင်ပါတယ်။ မကောင်းတာတွေကို ပညာသားပါပါ
ထောက်ပြရင်း ကောင်းတဲ့ဘက်ကို ရောက်အောင် တွန်းပို့နိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်
“ဓားသွားထက် ကလောင်သွား ထက်တယ်” ဆိုတဲ့ ဆိုရိုးစကား ရှိခဲ့တာ
ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ရိုင်းစိုင်းနေတဲ့ သတ္တဝါတစ်ကောင်ကို အကြမ်းနည်းနဲ့
သိမ်းသွင်းတာထက် ချော့မော့ပြီး အနုနည်းနဲ့ ယဉ်ပါးလိမ္မာအောင် လုပ်ရပါတယ်။
ဒီအတိုင်းပါပဲ အကျိုးအကြောင်း တစ်ခုခုကြောင့် မှားနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို
မှားရမလားဆိုပြီး နှိပ်ကွက်တာထက် နောင်မမှားအောင် ပညာသားပါပါ Technique
“တက်ကနစ်” သုံးပြီး တဖြည်းဖြည်း သိမ်းသွင်းတာမျိုးက ပိုမိုအောင်မြင်ပါလိမ့်မယ်။

မှားနေတဲ့လူကို သူ့အမှားကို သိမြင်ဖို့၊ အမှားကို ပြင်ဖို့

အချိန်ပေးရပါတယ်။ မှားတာနဲ့ မှားရမလားဆိုပြီး နားရင်းအုပ်နေလို့ မရပါဘူး။

တစ်ခါတစ်ခါ တချို့ဆရာတွေက လက်သံပြောင်သလို လက်ဆပြင်းပြင်းနဲ့

နှိပ်ကွက်တတ်လေတော့ မှားနေတဲ့ လူတွေ ပြင်ဆင်ချိန်မရဘဲ ပိုပြီး ကိုယ်နဲ့ဝေးရာကို

ရောက်သွားတတ်သလို ကိုယ်ဖြစ်စေချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေလည်း ဖြစ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။

Ethic “အက်သစ်” နဲ့ Technique “တက်ကနစ်” ကို မှန်ကန်စွာ

ပေါင်းစပ်အသုံးပြုပြီး ကောင်းမွန်တဲ့ လူ့ဘောင်ကို တည်ဆောက်နိုင်အောင်

ကြိုးစားကြရလိမ့်မယ်။

ဖက်ဆစ်ကို တော်လှန်ခဲ့ကြတယ်

ဖက်ဆစ်ကို တော်လှန်ခဲ့ကြတယ်ဆိုတော့ ဘယ်ဖက်ဆစ်ကို တော်လှန်ခဲ့ကြတာလဲလို့ မေးစရာမေးခွန်း ပေါ်လာလိမ့်မယ်။ ကမ္ဘာပေါ်မှာက ဖက်ဆစ်တွေ အများကြီး မဟုတ်လား။ အရင်က ဖက်ဆစ်လက်ဟောင်းတွေ ရှိသလို မျက်မှောက်ကာလမှာ ပေါ်လာတဲ့ ဖက်ဆစ်လက်သစ်တွေကလည်း ရှိနေတယ်လေ။ ဒီတော့ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြောကြမှ ဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်တယ်။ ဘွင်းဘွင်းပဲပေါ့။

အရင်က ဖက်ဆစ်နာဇီ၊ ဖက်ဆစ်အီတလီ၊ ဖက်ဆစ်ဂျပန်ဆိုတဲ့ မူလလက်ဟောင်း ဖက်ဆစ်တွေ (ဒုတိယကမ္ဘာစစ် ကာလတုန်းကတော့ ဝင်ရိုးတန်း ဖက်ဆစ်နိုင်ငံတွေလို့တောင် ခေါ်ခဲ့ကြဖူးတယ်) ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အပြီး စစ်အေးကာလတွေမှာ ပေါ်လာတဲ့ ဖက်ဆစ်လက်သစ်တွေ၊ စစ်အေးကာလလွန် ၂၁ ရာစု အစပိုင်းကစပြီး ခေါင်းထောင်လာတဲ့ ဂျူနီယာ၊ ဂျူနီယာ ဖက်ဆစ်တွေက ကမ္ဘာ့နိုင်ငံရေး ဇာတ်ခုံတွေပေါ်မှာ အများကြီး မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ရှင်းလင်းတဲ့အမြင်၊ အတွေးနဲ့ အရေးအသားမျိုးတော့ လိုလာလိမ့်မယ် ထင်တယ်။

ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာတွေ ပထမဆုံး တော်လှန်ခဲ့ရတာ က ဖက်ဆစ်ဂျပန် ဖြစ်တယ်ဆို ရှင်းပြရလိမ့်မယ်။ အဲဒီ အချိန်ကာလတွေတုန်းက အာရှတိုက်သားတွေ သာတူညီမျှရေးဆိုတဲ့ သကြားဖုံးထားတဲ့ ဖက်ဆစ်ဆေးခါးကြီးကို ဂျပန်တွေက တိုက်ခဲ့တာ။ အဲဒီ ဖက်ဆစ်ဆေးခါးကြီးကို မြန်မာပြည်သူတွေ သုံးနှစ်လောက် သောက်ခဲ့ရတာ ။ နောက်မှ အဲဒီ ဆေးဟာ ပြည်သူတွေအတွက် ကောင်းကျိုးပေးမယ့် ဆေးမဟုတ်ဘဲ ဆိုးကျိုးပေးတဲ့ ဆေးမှန်း သိရတော့တယ်။

ဂျပန်ဖက်ဆစ်ဟာ သာတူညီမျှရေးကို ဦးစားပေးတဲ့ ဖက်ဆစ်တွေ ဖြစ်တာနဲ့အညီ အာရှတိုက် တစ်ခွင်လုံး သူတို့ ခြေချခဲ့တဲ့ တိုင်းနိုင်ငံအားလုံးမှာ အညီအမျှပဲ နှိပ်စက်ခဲ့ကြပါတယ်။ ပါးရိုက်တာ၊ နားရိုက်တာ၊ လက်သည်းခွံခွာတာ၊ ကင်ပေတိုင်ရုံးမှာ နည်းပေါင်းစုံနဲ့ နှိပ်စက်တာ၊ ချွေးတပ်စခန်းဆိုတဲ့ သေရွာကို ပို့တာတွေကတော့ တကယ့်ကို သာတူညီမျှပါပဲ။ ဒါကြောင့် ဖက်ဆစ်များရဲ့ ဒဏ်ကို မခံနိုင်ကြတဲ့ အာရှတိုက်သားတွေဟာ တိုင်ပင်မထားဘဲ ဂျပန်ဖက်ဆစ်ကို တော်လှန်ခဲ့ကြတယ်။

တရုတ်ပြည်မှာ ကွန်မြူနစ်ပါတီ၊ ကူမင်တန်ပါတီနဲ့ တခြား လူပုဂ္ဂိုလ်တွေ အဖွဲ့အစည်းတွေက ပူးပေါင်းပြီး တော်လှန်ခဲ့ကြသလို မြန်မာပြည်မှာလည်း ကွန်မြူနစ်ပါတီ၊ တပ်မတော်နဲ့ တခြား လူပုဂ္ဂိုလ်အဖွဲ့အစည်းတွေ ပါဝင်ခဲ့ပါတယ်။ ဖက်ဆစ်ဂျပန်ကို တော်လှန်ခဲ့တဲ့ တော်လှန်ရေးရဲ့ ထူးခြားဖြစ်စဉ်ကတော့ ဂျပန်မှာ သန္ဓေတည်ပြီး ဂျပန်ပေးခဲ့တဲ့ မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးခေတ်မှာ ကြီးထွားလာခဲ့တဲ့ မြန်မာ့တပ်မတော်ဟာ တခြား တခြား အဖွဲ့အစည်းတွေ၊ ပြည်သူလူထုတွေနဲ့ ပူးပေါင်းပြီး ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးမှာ ပူးပေါင်းပါဝင်ခဲ့တာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဗိုလ်မှူးကြီး ဗထူးက သေနတ်ဖောက် ကွင်းဖွင့်ခဲ့တဲ့ ဂျပန်တော်လှန်ရေးဟာ မြန်မာ့သမိုင်းမှာ အလွန်အလွန်ကိုပဲ အရေးကြီးပါတယ်။ ဂျပန်မှာ စစ်ပညာ သင်ခဲ့ပြီး ဂျပန်ခေတ်မှာ ဗမာ့တပ်မတော်ကို တာဝန်ယူခဲ့တဲ့ တပ်မတော်ရဲ့ဖခင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ဦးဆောင်တဲ့ တပ်မတော်ဟာလည်း ဂျပန်ကို အုံကြွဆန့်ကျင်နေကြတဲ့ ညီနောင်အဖွဲ့အစည်းတွေ၊ အဖိနှိပ်ခံ ရဟန်းရှင်လူတွေနဲ့ ပူးပေါင်းပြီး ဖက်ဆစ်ကို တော်လှန်ခဲ့ပါတယ်။ ပြည်သူတွေနဲ့အတူ အသက်သွေးချွေးတွေ ကျခဲ့၊ စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံခဲ့ရတာ လည်း အမှန်ပါပဲ။

တပ်မတော်ဟာ တရားဝင် လက်နက်ကိုင် အဖွဲ့အစည်း ဖြစ်တာကြောင့်

ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးမှာ အဓိကအခန်းက ပါဝင်ဆင်နွှဲခဲ့တာကို ငြင်းဆိုနိုင်စရာ မရှိပေမယ့် ကျန်အဖွဲ့အစည်းတွေ၊ လူပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ အခန်းကဏ္ဍနဲ့ စွမ်းဆောင်ရည်ကိုလည်း အသိအမှတ်ပြုကြရလိမ့်မယ်။ ပြည်သူလူထု ကျခံရတဲ့ မျက်ရည်တွေ၊ သွေးချွေးတွေဟာ ဧရာဝတီမြစ်ကြီးတမျှ ရှိကောင်းရှိနိုင်ပါတယ်။ သူတို့ဟာ ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးရဲ့ ပီတိသူရဲကောင်းတွေလေ။ အဲဒါကို “မှိန်ဖျောက်” “Fade Out” လုပ်တာမျိုးကတော့ ကောင်းမယ်မထင်ဘူး။ အမှန်တရားဆိုတာ ဖုံးကွယ်ထားလို့မှ မရတာ ။ သမိုင်းဆိုတာ ဖျောက်ပစ်လို့မှ မရတာ ။

ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးမှာ ဖက်ဆစ်တွေဆီက စစ်ပညာ သင်ခဲ့ရတဲ့ ဖက်ဆစ်တွေ ထူထောင်ပေးလိုက်တဲ့ တပ်မတော်ဟာ ဖက်ဆစ်တွေကို တော်လှန် အောင်ပွဲခံခဲ့တာကိုလည်း ဘယ်သူမှ ငြင်းနိုင်မယ် မထင်ဘူး။ တပ်မတော်ရဲ့စွမ်းရည် တော်တည့်မှန်ကန်တဲ့ ခေါင်းဆောင်များရဲ့ စွမ်းရည်ကြောင့် မြန်မာပြည်ဟာ အမှန်တကယ်ပဲ လွတ်လပ်ရေး ရခဲ့ပါတယ်။ နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး၊ ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးတွေကြောင့် လွတ်လပ်တဲ့ ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော်ဆိုတာ ပေါ်ပေါက်ခဲ့ရတယ်။

ဒါပေမယ့် လွတ်လပ်ပြီး တရားမျှတတဲ့ နိုင်ငံတော်အဖြစ် ကြွေးကြော်သံလှလှတွေနဲ့ ဝန်းရံထားခဲ့တဲ့ မြန်မာနိုင်ငံဟာ တရားမျှတမှု ကင်းခဲ့တဲ့ ခေါင်းဆောင်တွေ၊ အဖွဲ့အစည်းတွေကြောင့် ပြည်တွင်းစစ်မီးဟာလည်း လွတ်လပ်ရေးရဲ့ ဖွားဖက်တော်အဖြစ် ဖြစ်တည်လာခဲ့ရတယ်။ အဖွဲ့အစည်း ပေါင်းစုံရဲ့ မကျေနပ်မှုတွေကနေ သန္ဓေတည် ပေါ်ပေါက်ခဲ့တဲ့ သေနတ်သံတွေဟာလည်း လွတ်လပ်ပြီးစ မြန်မာပြည်ကို ချညှံနဲ့အားနည်းစေခဲ့တယ်။ ဆင်းရဲမွဲတေစေခဲ့တယ်။ အောက်တန်းနောက်တန်း ကျစေခဲ့တယ်။ ဖက်ဆစ်တွေအတွက် ကိုင်စွဲခဲ့ရတဲ့ လက်နက်ဟာ ပြည်တွင်းက ညီအစ်ကို မောင်နှမ အချင်းချင်းဘက်ကို ဦးပြန်လှည့်ကြတာဟာ

အတော်အရပ်ဆိုးတယ်။ မသင့်ဘူးလေ။ ဒါပေမယ့် ဒီဖြစ်ရပ်တွေဟာ ဒီနေ့အထိ ဖြစ်ပျက်တုန်း၊ ငြင်းကွယ်မရအောင် တင်ဆက်က၊ပြနေကြတုန်း။ အင်မတန် စိတ်ဆင်းရဲစရာ ကောင်းတဲ့ မြင်ကွင်းတွေက မတွေ့ချင် မြင်လျက်သား ဖြစ်နေတုန်း။

ပြည်သူလူထုရဲ့ သားသမီးတွေနဲ့ ဖွဲ့စည်းတည်ထောင်ခဲ့တဲ့ တပ်မတော်ဟာ ပြည်သူလူထုရဲ့ အကျိုးကို မျက်ကွယ်ပြုပြီး လူတစ်စုရဲ့ အကျိုးအတွက် ရပ်တည်ရှင်သန်တဲ့အခါ မမှားသင့်တဲ့ အမှားတွေကို ကျူးလွန်မိတတ်တယ်။ ဖက်ဆစ်ဂျပန်တွေဆီမှာ စစ်ပညာသင်ခဲ့ပြီး ဖက်ဆစ်တွေနဲ့ အနေကြာလို့ ဖက်ဆစ်စိတ်ပေါက်နေတဲ့ ခေါင်းဆောင်များရဲ့ ဦးဆောင်မှုအောက်မှာ ရောက်သွားတဲ့အခါ တပ်မတော်ဟာ ဖက်ဆစ်စစ်တပ်ရဲ့ စရိုက်လက္ခဏာတွေ ပေါ်ပေါက်ခဲ့ရတယ်။ အမှား ကျူးလွန်တတ်တယ်။ ဖက်ဆစ်ခေါင်းဆောင် လက်သစ်တို့ရဲ့ ကြိုးဆွဲတဲ့အတိုင်း က၊ရတဲ့ တပ်မတော်မျိုး ဖြစ်သွားတတ်တယ်။ အကျိုးဆက်ကတော့ တိုင်းပြည်ဟု ကုန်းကောက်စရာ မရှိအောင် ဆင်းရဲမွဲသွားတာပါပဲ။

ဒီလိုအဖြစ်မျိုးဟာ တိုင်းပြည်ရဲ့သမိုင်းမှာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါလောက်သာ မှားယွင်း ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာဆိုရင် အခြေအနေ အမျိုးမျိုးကို ထည့်သွင်းစဉ်းစားပြီး နားလည်နိုင်ပေမယ့် ဒုတိယအကြိမ် ထပ်မှားတယ်။ ထပ်ပြီး ကြုံတွေ့ရတယ် ဆိုရင်တော့ ကျူးလွန်သူတွေဟာ ဖက်ဆစ်အာဏာရှင်စနစ်ကို ခုံမင်ပျော်မွေ့နေလို့ပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ မှားယွင်းမှုတစ်ခုကြောင့် ကြုံတွေ့ခံစားရတဲ့ ရလဒ်ဆိုးတွေကြောင့် ခေါင်းမထောင်နိုင်သေးတဲ့ ပြည်သူတွေမှာ ဒုတိယအကြိမ် ထပ်မံခံစားရပြန်တယ်ဆိုရင် အဲဒီ တိုင်းပြည်ဟာ လူမွေးလူတောင် ပြောင်ဖို့ အလွန်ခက်ခဲလိမ့်မယ်။

မြန်မာပြည်သူတွေဟာ အော်ရီဂျင်နယ် ဖက်ဆစ်များကိုလည်း နဖူးတွေ၊ နူးတွေ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသလို သူတို့ ဖန်တီးပေးခဲ့တဲ့ ဆင်းရဲမွဲတေ ဒုက္ခအထွေထွေရဲ့ အရသာကို သုံးနှစ်လောက် ခံစားခဲ့ရဖူးတယ်။ မခံမရပ်နိုင်လို့ ပထမအကြိမ်

တော်လှန်ဆန့်ကျင်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါကြောင့် တော်လှန်ရေးနေ့ဆိုတာ ပေါ်လာခဲ့ရတာ မဟုတ်လား။ ဒါကို ပြည်သူအားလုံး သိကြပါတယ်။

လွတ်လပ်ရေးရပြီး ဆယ်နှစ်ကျော်လောက်ရှိလာတော့ ချည့်နဲ့အားနည်းနေတဲ့ အစိုးရကို ဖက်ဆစ်များရဲ့ တပည့်တစ်ဦးဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ (ငယ်မွေးခြံပေါက်လို့ ပြောရင်လည်း ရလိမ့်မယ်) ဂျပန်ပြန် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး တစ်ဦးက မခိုင်လုံတဲ့ အကြောင်းပြချက်နဲ့ အာဏာသိမ်းယူခဲ့တယ်။ ကမ္ဘာမှာ လူကြိုက်များနေတဲ့ ဆိုရှယ်လစ် မျက်နှာဖုံးကို သုံးပြီး စစ်အာဏာရှင်စနစ်နဲ့ တိုင်းပြည်ကို အုပ်ချုပ်ခဲ့တာပါ။ အတုအယောင် ဆိုရှယ်လစ်စနစ်ကို အာဏာရှင်ဆန်ဆန် ဆောင်ရွက်ခဲ့တာမို့ တိုင်းပြည်ဟာ ကမ္ဘာ့အဝန်းအဝိုင်းနဲ့ ကင်းကွာပြီး တဖြည်းဖြည်း ဆင်းရဲလာရတော့တယ်။ ဖက်ဆစ်ဆန်ဆန် အပြောအဆို အပြုအမူတွေကြောင့် တိုင်းပြည်ဟာ အထီးကျန်ဖြစ်ခဲ့ရရုံမက ကုန်းကောက်စရာ မရှိအောင် မွဲတေခဲ့ရပါရဲ့။

ပထမ စစ်အာဏာရှင်က နှစ်နှစ်ဆယ်ကျော် မကြာပါဘူး။ ဒုတိယတစ်ဦး ထပ်ရောက်လာပြန်တယ်။ သူကလည်း ပိန်မသာလိမ်မသာပါပဲ။ ဖက်ဆစ်တွေဆီမှာ တိုက်ရိုက်စစ်ပညာ မသင်ခဲ့ရပေမယ့် ဖက်ဆစ်စစ်ကျောင်းထွက် ပုဂ္ဂိုလ်များရဲ့ လက်ရင်းတပည့်ပီပီ သူကလည်း လက်သံပြောင်ပါတယ်။ နှစ်နှစ်ဆယ်ကျော် တစ်ပါတီ အာဏာရှင်စနစ်နဲ့ တိုင်းပြည်ကို အုပ်ချုပ်ပြန်ပါတယ်။ ပထမတစ်ဦးတုန်းက လူထုမှာ ထမင်းငတ်ခဲ့ရသလို သူ့လက်ထက်မှာ ဆက်ပြီး အစွမ်းပြပြန်တော့ ထမင်းရေတောင် သောက်ဖို့ ခက်လာတော့တာ အမှန်ပဲ။

သူတို့နှစ်ယောက်ကြောင့် အရှေ့တောင်အာရှနဲ့ အာရှမှာ ချမ်းသာကြွယ်ဝခဲ့တဲ့ နိုင်ငံဟာ ဓားမနောက်ပိတ်ခွေး အဆင့်အထိ ရောက်သွားခဲ့ရတယ်။ ဘယ်သူသေသေ ငတေမာရင် ပြီးရောဆိုတဲ့ ခေတ်သစ်ဖက်ဆစ်များကြောင့် ပြည်သူတွေ မွဲရာကနေ ငတ်ကြရတော့တယ်။ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ဟန်မပျက် ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးနေ့ကို ကျင်းပနေပေမယ့်

သူတို့ကိုယ်တိုင် ဖက်ဆစ်တွေ ဖြစ်နေကြပြီ ဆိုတာကိုတော့ အဲဒီ လူတွေ
မေ့နေကြဟန် တူတယ်။

ပြည်သူတွေဟာ အမှန်တကယ်ပဲ ဖက်ဆစ်တွေကို
တော်လှန်ခဲ့ကြပါတယ်။ အော်ရီဂျင်နယ် ဖက်ဆစ်ဖြစ်တဲ့ ဂျပန်ဖက်ဆစ်ကို
တော်လှန်ခဲ့သလို ဆိုရှယ်လစ် ဝတ်ရုံကြီး တကားကားနဲ့
ဖက်ဆစ်လူထွက်တွေကိုလည်း တော်လှန်ခဲ့ကြပါတယ်။ အခုနောက်ပိုင်းမှာတော့
ဒီမိုကရေစီဆိုတဲ့ အသံတွေနဲ့ ဖက်ဆစ်လက်သစ်တွေကိုလည်း စင်ပေါ်ကနေ
ဆွဲချခဲ့ကြပါတယ်။ ပွဲကတော့ ပြီးပြီလိုလို မပြီးသေးဘူးလိုလိုနဲ့ပါပဲ။

ဖက်ဆစ်တိုတာ ဘယ်နိုင်မှာမဆို ရှိနေတတ်တယ်။
ခေါင်းထောင်လာတတ်ကြတယ်။ ပုံသဏ္ဌာန်အမျိုးမျိုးနဲ့
ရပ်တည်ရှင်သန်နိုင်အောင်လည်း ကြိုးစားတတ်ကြတယ်။ ပြည်သူတွေ
သတိရှိရမယ်။ ဒါမှ သူတို့တစ်တွေရဲ့ အလှည့်အပတ် အလိမ်အညာနဲ့
ထောင်ချောက်ဆင်မှုတွေကို ရှောင်ရှားနိုင်လိမ့်မယ်။

အရင်က ဖက်ဆစ်တွေကို တော်လှန်ခဲ့ကြတယ်။ အခုလည်း လိုအပ်ရင်
ဖက်ဆစ်တွေကို တော်လှန်ရဲရမယ်။ ဖက်ဆစ်တွေ ကျဆုံးပါစေ။
